

дигалъ високо-високо надъ главата си! На Лилянка се струваше тогава, че се издига и хвърчи нагорѣ, къмъ небето.

Другъ пътъ Лилянкинъ татко сѣдаше и я туряше на колѣното си. Той ѝ приказваше нѣкоя приказка или ѝ пѣше нѣкоя хубава пѣсничка. Съ едната си ръка — тази, която сега е здрава — той я пригрѣщаше и я държеше. Съ другата — която сега е отрѣзана — той я милваше по меката като коприна коса и я гладѣше по лицето. На Лилянка ѝ бѣше хубаво, много хубаво. . .

Сега Лилянка пакъ сѣда понѣкога на колѣното на баща си. Той пакъ я пригрѣща и крѣпи съ едната си ръка. Но другата ръка, тази която тѣй хубаво милваше нѣкога, сега я нѣма. . .

Ето защо е мъчно и тежко на Лилянка. . .

— Защо се гърмятъ хората съ пушки? — си мислѣше понѣкога тя.

И не може да разбере: защо тѣ се гърмятъ. Тя разбира само едно: че обича своя татко, много го обича и че ѝ е мъчно, дѣто сжму отрѣзали ръката.

Веднажъ дойде у тѣхъ вуйчо ѝ Стефанъ, който се бѣ върналъ отъ войната и слѣдъ нѣколко дни пакъ щѣше да заминава за тамъ. Той много говори и се смѣ съ нея. Тя го разпитва за войната, за пушките за куршумитѣ. Пита го, не е ли страшно тамъ. Придумва го да не отива вече тамъ, защото може да го удари нѣкой куршумъ. Вуйчо ѝ много се смѣ на това и каза, че не може да не иде, че трѣбва да отиде.